

Sygn. akt: I C 1070/18 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	Stażystka Marta Trzebiatowska

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu KI 2 z siedzibą w W.

przeciwko D. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej D. M. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu KI 2 z siedzibą w W. kwotę 376,65 zł (słownie: trzysta siedemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 października 2018 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany odsetek ustawowych za opóźnienie – z tymi odsetkami,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. znosi wzajemnie koszty procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 1070/18

UZASADNIENIE

Powód – (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Subfundusz KI 2 z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł do elektronicznego postępowania upominawczego pozew przeciwko D. D. o zapłatę kwoty 898,58 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że wiarytelność dochodzona od pozwanego wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej w dniu 24 czerwca 2016 roku. Powód podkreślił, że nabył przedmiotową wiarytelność na podstawie umowy o przelew wiarytelności zawartej z poprzednim wierzycielem.

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2018 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z uwagi na wątpliwości co do przytoczonych okoliczności dotyczących przyczyn wystawienia wszystkich not obciążeniowych, wskazanych w uzasadnieniu pozwu i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – D. D. stawiała się na termin rozprawy i oświadczyła, że obecnie nosi nazwisko M.. Jednocześnie przyznała, że zawarła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i w jej ramach otrzymała sprzęt, którego nie zwróciła. Pozwana potwierdziła również, że otrzymała wypowiedzenie umowy albowiem zaprzestała regulowania opłat związanych z umową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana – D. D. w dniu 24 czerwca 2016 roku zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę abonenką nr (...) - 602-265-704.

W ramach tej umowy ustalono 24 okresy rozliczeniowe i jednomiesięczny okres wypowiedzenia umowy na koniec okresu rozliczeniowego.

Na podstawie niniejszej umowy abonenckiej (...) S.A. z siedzibą w W. zobowiązał się do świadczenia na rzecz abonenta usług, wskazanych w umowie, w zakresie dostarczania programów telewizyjnych szczegółowo wymienionych w umowie oraz w zakresie udostępnienia urządzenia dekodującego i karty dekodującej, natomiast pozwana jako abonent do wnoszenia opłat za świadczone usługi zgodnie z umową w wysokości określonej w części A umowy oraz w Cennikach.

Miesięczna opłata obejmująca opłaty abonamentowe z tytułu podstawowego zobowiązania dodatkowego, usług dodatkowych, opłaty z tytułu udostępnienia sprzętu oraz usług świadczonych na dekodерze dodatkowym wynosiła 69,99 złotych.

W ramach umowy abonenckiej pozwanej D. D. przyznano również ulgę w wysokości 698,98 złotych. W związku z tą ulgą w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy abonenta lub przez C. P. z winy Abonenta przed upływem okresu podstawowego, Cyfrowemu P. przysługuje roszczenia z tego tytułu w wysokości określonej w umowie jako równowartość ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Pozwana – D. D. zobowiązała się również do zwrotu udostępnionego sprzętu, a w przypadku jego niezwrócenia do uiszczenia kary umownej w wysokości określonej w Cenniku i w terminie wskazanym w Regulaminie.

dowód: umowa abonencka k. 52 – 59, protokół odbioru sprzętu k. 59v, faktura Vat z dnia 24 czerwca 2016 roku k. 60, warunki oferty k. 60v, - 62a, regulamin świadczenia usług (§ 6) k. 63 – 66.

Pozwana – D. D. korzystała z umowy abonenckiej i w okresie jej trwania zaprzestała uiszczania obciążających ją opłat. Po otrzymaniu wypowiedzenia umowy pozwana nie zwróciła sprzętu przekazanej jej w celu wykonywania umowy abonenckiej. W związku z tym, świadczeniodawca obciążył pozwaną karą umowną za brak zwrotu sprzętu w wysokości 340,00 złotych.

bezsporne, nadto wyjaśnienia pozwanej 00:03:30 k. 85v, dowód z innych wniosków dowodowych: nota obciążeniowa k. 51v.

Poprzednik prawny powoda wystawił również notę obciążeniową z tytułu kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym (...) w wysokości 825,27 złotych.

bezsporne, nadto dowód: nota obciążeniowa k.51.

W dniu 21 marca 2018 roku powód zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były istniejące, bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy od abonentów, wynikających z niezapłaconych należności głównych.

Na podstawie tej umowy powód nabył wierzytelność wobec pozwanej.

bezsporne, nadto dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 20 – 24v, załącznik nr 1 – wykaz wierzytelności telewizyjnych k. 30.

Poprzednik prawny powoda sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności adresowane do pozwanej D. D., natomiast powód wezwanie do zapłaty z ostrzeżeniem o możliwości skierowania sprawy do Sądu oraz przekazania informacji do biura.

dowód: zawiadomienie z dnia 21 marca 2018 roku k. 49, wezwanie z dnia 10 kwietnia 2018 roku k. 50.

Sąd zważył co następuje:

Przedmiotowe powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części, mimo że storna pozwana D. D. nie kwestionowała zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, przyznając, że faktycznie zawarła umowę abonencka z poprzednikiem prawnym powoda, otrzymała od niego dekoder, którego nie zwróciła, jak również, że zaprzestała regulowania opłat związanych z korzystaniem z tej umowy, co doprowadziło do wcześniejszego wypowiedzenia umowy.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Istotnym jest przy tym, iż mimo, że Sąd jest związany uznaniem powództwa, to obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd stwierdził, że uznanie powództwa było sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego i zmierzało do obejścia prawa w zakresie kwoty 470,42 złotych dochodzonej tytułem kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym (...).

Niewątpliwym bowiem jest, że roszczenie powoda w tym zakresie dotyczyło wierzytelności powstałej w związku z niewywiązaniem się przez pozwaną D. D. ze zobowiązania wynikającego z umowy abonenckiej zawartej w dniu 24 czerwca 2016 roku, zawartej z poprzednikiem prawnym powoda.

Wprawdzie przedłożona przez powoda umowa abonencka przewidywała możliwość dochodzenia roszczenia w związku z przyznaną ulgą, w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez Cyfrowy P. z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego, w wysokości określonej w umowie jako równowartość ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia

jej rozwiązania, to zdaniem Sądu, zapis ten jest nieważny, a w konsekwencji nie może odnieść żadnego skutku prawnego albowiem nie znajduje on oparcia w obowiązujących przepisach. Należy przy tym podkreślić, że Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu.

Zgodnie zaś z twierdzeniem zawartym w pozwie, pierwotny wierzyciel naliczył tę karę umowną albowiem pozwana D. D. zaprzestała regulowania zobowiązań finansowych wynikających z umowy i w związku z zaprzestaniem regulowania tych należności powód posiada zobowiązania pieniężne wobec pozwanego. W konsekwencji - zgodnie z twierdzeniem powoda – po stronie pierwotnego wierzyciela powstało uprawnienie do zawieszenia świadczonych usług albo wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym z przyczyn leżących po stronie abonenta, zgodnie z regulaminem świadczenia usług oraz do naliczenia tej kary umownej w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi udzielonej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy abonenckiej do dnia jej rozwiązania zgodnie z regulaminem usług.

Przedstawiona argumentacja, w ocenie Sądu, w sposób jednoznaczny wskazuje, iż powód wywodził swoje uprawnienie do naliczania kary umownej przez pierwotnego wierzyciela z niewywiązania się przez pozwaną z jej zobowiązań dotyczących zapłaty opłaty abonamentowej, a więc ewidentnie świadczenia o charakterze pieniężnym. Należało więc ocenić skuteczność tak określonego zobowiązania.

Zgodnie z treścią art. 483 § 1 k.c., można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Z zacytowanego przepisu wynika zatem wprost, iż wyżej wymienione dodatkowe zastrzeżenie umowne dotyczy wyłącznie zobowiązań niepieniężnych, tymczasem podjęte przez pozwanego wobec poprzednika prawnego powoda i samego powoda zobowiązanie miało wymiar pieniężny.

Należy również zauważyć, że z cytowanego przepisu wynika możliwość dochodzenia roszczeń przez operatora, w przypadkach w nich przewidzianych, przy czym roszczenie to nie może być utożsamiane z dochodzeniem w każdym przypadku kary umownej. Ten uproszczony sposób dochodzenia odszkodowania przewidziany jest bowiem jedynie w przypadku nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązań niepieniężnych. Oznacza to, że operator na podstawie w/w przepisu może dochodzić kary umownej jedynie wtedy, gdy przewidziana jest ona przy rozwiązaniu umowy z innych przyczyn niż niepłacenie w terminie opłat. Dlatego też w przypadku takim, jak w niniejszej sprawie, operator dochodzić może odszkodowania na zasadach ogólnych, przy czym w przeciwieństwie do roszczenia z tytułu kary umownej winien wykazać wysokość szkody.

Ponadto zgodnie z treścią art. 58 § 1 k.c., czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba, że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Dlatego też zastrzeżenie kary umownej w rozpatrywanym przypadku uznać należało za nieważne, a co za tym idzie, niemogące wywołać skutków prawnych po stronie pozwanego.

Wątpliwości Sądu dotyczyły również okoliczności związanych z zawiadomieniem pozwanej D. D. o cesji wierzytelności oraz wezwaniem do dobrowolnego uregulowania zobowiązania. Strona powodowa nie przedłożyła bowiem żadnego materiału dowodowego, który jednoznacznie potwierdziłby aby powód czy też poprzednik prawny powoda podjęli czynności mające na celu skuteczne doręczenie tych pism do pozwanej.

Wobec powyższego, skoro powód nie udowodnił zasadności roszczenia z tytułu kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym, to w tym zakresie żądanie powoda nie mogło zostać uwzględnione. Dlatego też Sąd oddalił roszczenie w tej części oraz w zakresie skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 10 marca 2017 roku do dnia 15 października 2018 roku.

Sąd uwzględnił natomiast żądanie powoda w zakresie kwoty 340,00 złotych, dochodzonej z tytułu opłaty za brak zwrotu sprzętu przez pozwaną po rozwiązaniu umowy oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty w

wysokości 36,65 złotych za okres od dnia 2 kwietnia 2017 roku do dnia 15 października 2018 roku, albowiem uznanie żądanie powoda nie budziło żadnych zastrzeżeń ze strony organu orzekającego.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1 kc, który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc, który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie (...).

W przedmiotowej sprawie roszczenie strony powodowej zostało uwzględnione w około połowie, dlatego też zasadnym było orzec jak w punkcie 3 sentencji wyroku.